XIV a. kronikininkai Dusburgas su Jerošinu rašo, kad Prūsijos Nadruvoje buvusi pagoniškojo kulto vieta Romow (Romowe), garsėjusi net Lietuvoje ir Livonijoje. Galima spėti, kad to meto prūsų lūpose šios vietos vardas skambėjo rõmavõ, o lietuvių buvo tariamas romavà bei romuvà; iš pastarųjų dviejų lyčių plačiau buvo vartojama romuvà, kurią K. Būga ir atstatė. Prūs. rõmavõ ir liet. romavà bei romuvà yra priesagos -av- bei -uv- darinys iš šaknies, kurią randame būdvardyje prūs. rām-s 'nuolankus, ramus', liet. rom-as 'romus, ramus' (Daukša), latv. rām-s 'ramus'; ta pačia (tik kito balsių kaitos laipsnio) šaknį turi liet. ram-ùs, ram-ýbė, ram-ìnti, rìm-ti, sanskr. rám-ate 'ilsisi', ram-nāti 'ramina, patenkina', got. rim-is 'ramybė' ir kt.

Vadinasi, Romuva (Romava) iš pradžių buvo bendrinis žodis, reiškęs 'ramybę, ramumą', t. y. greičiausiai 'ramią girios vietą' – 'girios glūdumą'.

Reikia pridurti, kad panašios darybos bendrinį žodį su šaknimi ram- (ne rām-) randame latvių liaudies dainose – latv. ramava 'ramumas, nusiraminimas': Sauleit syltò, maizeit jaukò, tu bòriņu ramav-ena 'Saulyte šiltoji, duonele malonioji, tu esi našlaičių ramumėlis'. Tokį žodį lietuviai tartų ram-uvà

'ramumas' (rečiau –
ram-avà
), o prūsai –
ram-avõ
.

Gal kartais prūsams vietoj rõmavõ ir buvo ramavõ (lietuviai čia sakytų **ramuvà**): atsargiu mano spėjimu ir iš prūs.
ramavõ
(ne vien iš prūs.
rõmavõ
) Dusburgui (Jerošinui) galėjo atsirasti
romow
(
romowe
).

Vytautas Mažiulis
Ramuva, 1969, sausio 31, p. 3.